

РЕШЕНИЕ

№ 1130

гр. София, 23.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 04.02.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

**ЧЛЕНОВЕ: Даниела Гунева
Калина Пецова**

при участието на секретаря Грета Грозданова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **12324** по описа за **2021** година докладвано от съдия Калина Пецова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Делото е образувано по жалба от адв. Г. С. като пълномощник на А. Г. от [населено място] срещу Решение, постановено по АНХД № 4505/2021г. по описа на СРС, с което е потвърден Електронен фиш серия К, №2891831, издаден от СДВР, с който на лицето е наложено административно наказание глоба в размер на 600 лева, на основание чл. 189, ал.4 във връзка с чл. 182, ал.1, т. 5 от ЗДВП за нарушение на чл. 21, ал.1 от ЗДВП.

С жалбата се иска отмяна на оспореното решение, като счита, че не са изяснени релевантните факти и обстоятелства, тъй като приложената по делото схема на организация на движението не е актуална към датата на установяване на нарушението, а е от 2016г. Не споделя изводите на СРС, че при липса на указана скорост в населено място, допустимата максимална такава е 50 км/час. Позовава се на това, че на [улица], разрешената максимална скорост е 80 км/час. Не било спазено и изискването по чл. 189 от ЗДВП за представяне на декларация на собственика на автомобила относно това кой е управлявал същия на посочените дата, час и място.

В проведеното съдебно заседание касаторът се представлява от адв. С. с редовно пълномощно. Поддържа жалбата и претендира направените по делото разноски.

Ответникът не изпраща представител.

Представителят на СГП заявява становище за неоснователност на

касационната жалба и моли решението на СРС да бъде оставено в сила.

Съдът, в настоящия състав, като се запозна с представените по делото доказателства, становищата на страните и въз основа на закона, намира следното:

Касационната жалба е редовна и допустима, като подадена от правнолегитимирано лице при удостоверена представителна власт и в срок.

Разгледана по същество, жалбата се явява неоснователна, при съобразяване на следното:

СРС е установил следното от фактическа и правна страна:

На 19.07.2019г. в 16.14 часа в [населено място], по [улица]до Изпълнителна агенция „Автомобилна администрация“ с посока от [улица]към [улица]лек автомобил „Х. ЦРВ“ с ДК СВ 8524 ВС се движел със скорост от 91 км/ч при разрешена скорост в населено място от 50 км/ч.

Нарушението е заснето с преносима система за контрол на скоростта на МПС с вградено разпознаване на номера и комуникации тип А. САМ S1 с фабр. № 11743fEE, успешно преминала техническа проверка съгласно протокол № 51-С-И./26.09.18г.

Записът, направен от техническото средство, е отразен на хартиен носител – фотоснимка, отразяваща дата, точен час, скорост и регистрационен номер на превозното средство.

Направена е справка за регистрация на МПС и е установено, че към 19.07.2019г. същото е собственост на жалбоподателя А. Г..

С електронен фиш серия К № 2891831 на жалбоподателя е наложено административно наказание глоба в размер на 600 лв. на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т. 5 ЗДвП за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

Тази фактическа обстановка съдът приел за установена въз основа на приетите по делото писмени доказателства, с оглед което от правна страна съдът съобrazil:

Приел, че не са допуснати съществени процесуални нарушения при издаване на атакувания електронен фиш. Той е издаден в съответствие с изискванията на чл. 189, ал. 4 ЗДвП, като съдържа всички задължителни реквизити, изрично и изчерпателно изброени с изречение второ на посочената разпоредба, а именно – данни за териториалната структура на МВР, на чиято територия е установено нарушението, мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на моторното превозно средство, собственика, на когото е регистрирано превозното средство, описание на нарушението, нарушените разпоредби, размера на глобата, срока, сметката или мястото за доброволното ѝ заплащане. По силата на изричната разпоредба на чл. 189, ал. 11 ЗДвП електронният фиш е приравнен по своите правни последици на наказателно постановление.

Приел за неоснователно твърдението, че е изтекла абсолютната погасителна давност за преследване на вмененото административно нарушение, като посочил, че съгласно чл. 81, ал. 3, вр. чл. 80, ал. 1, т. 5 НК, абсолютната давност е четири години и половина, с оглед на което същата не е изтекла.

В случая било допустимо отговорността да бъде реализирана при условията на чл. 189, ал. 4 ЗДвП, тъй като нарушението е установено с автоматизирана система – мобилна система за видеоконтрол, фиксирала скоростта. Съгласно разпоредбата на чл. 189, ал. 4 /Нова – ДВ, бр. 10 от 2011г., изм. бр. 19 от 2015г., бр. 101 от 2016г., в сила от 21.01.2017г., бр. 54 от 2017г./ при нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система, за което не е предвидено наказание лишаване от право да се управлява МПС или отнемане на контролни точки, се издава електронен

фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител за налагане на глоба в размер, определен за съответното нарушение. В точка 65 /Нова – ДВ, бр. 19 от 2015г./ от ДР на ЗДвП е дадена дефиниция на „Автоматизирани технически средства и системи”, които представляват уреди за контрол, работещи самостоятелно или взаимно свързани, одобрени и проверени съгласно Закона за измерванията, които установяват и автоматично заснемат нарушения в присъствие или отсъствие на контролен орган и могат да бъдат: А) стационарни – прикрепени към земята и обслужвани периодично от контролен орган; Б) мобилни – прикрепени към превозно средство или временно разположени на участък от пътя, установяващи нарушение в присъствието на контролен орган, който поставя начало и край на работния процес.

На основание чл. 165, ал. 3 ЗДвП министърът на вътрешните работи е издал Наредба № 8121з-532/12.05.15г. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата, обн. ДВ, бр. 36 от 19.05.15г., с която се уреждат условията и редът за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата, като в чл. 2 от Наредбата било направено разграничение между стационарни и мобилни устройства, а чл. 3 от предвиждал, че за установените от АТСС нарушения на правилата за движение по пътищата се издават електронни фишове чрез използване на автоматизирана информационна система.

Анализирайки тези разпоредби, съдът извел, че електронен фиш за санкциониране на нарушение на ЗДвП може да бъде издаден, когато нарушението бъде установено и заснето с мобилно автоматизирано техническо средство или система, при условие че са изпълнени изискванията на Наредба № 8121з-532/12.05.15г. Първоначалните действия на полицейските служители по заснемане на автомобила, движещ се с превишена скорост, посредством система за видеоконтрол, без да бъде спрян и без да са предявени на нарушителя данни от мобилната система за видеоконтрол, сочат за процедура по издаване на електронен фиш съобразно чл. 189, ал. 4 ЗДвП.

Приел още, че процесният електронен фиш е издаден на собственика на моторното превозно средство, с което е извършено нарушението, който не се е възползвал от правната възможност, уредена в чл. 189, ал. 5 ЗДвП да посочи, че друго лице е управлявало на процесната дата автомобила му и е извършило нарушението. С оглед на това правилно е определен субектът на отговорността.

Съдът приел и за доказано извършването на нарушение по чл. 21, ал. 1 ЗДвП, тъй като лекият автомобил се движел със скорост от 91 км/ч, при разрешена скорост в населено място от 50 км/ч. При липса на изрична сигнализация с пътен знак за друго ограничение на скоростта, скоростта, с която трябва да се движат водачите на превозни средства категория в населено място е до 50 км/ч. Техническото средство е отчело скорост на движение от 91 км/ч при отчитане на допустимото отклонение. С оглед на това автомобилът, собственост на жалбоподателя, се е движил със скорост, превишаваща максимално допустимата за съответния пътен участък с 41 км/ч, с което е нарушена разпоредбата на чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

Съобразил още, че мобилното техническо устройство, посочения в електронния фиш, е преминало проверка за изправност на 26.09.2018г.

Размерът на наложеното на жалбоподателя административно наказание съгласно нормата на чл. 182, ал. 1, т. 5 ЗДвП /изм. – ДВ., бр. 54 от 2010г., изм. – ДВ, бр. 10 от 2011г., изм. – ДВ, бр. 101 от 2016г., в сила от 21.01.2017г./ е абсолютно определен – за превишаване над 40 км/ч на разрешената максимална скорост в

населено място предвиденото наказание е глоба 600 лева. Поради това отсъстват предпоставки за обсъждане размера на наложеното административно наказание.

Така мотивиран, съдът потвърдил оспорения пред него електронен фиш. Настоящият състав на АССГ намира решението за валидно, допустимо и правилно.

При пълно и всестранно изяснена фактическа обстановка, съдът е извел съответни на закона правни изводи, които настоящият състав споделя и не счита, че следва да преповтаря.

Не се споделят изложените в жалбата съображения от страна на процесуалния представител на касатора.

На първо място, видно от нарочно изисканата от съда и приложена по делото схема на организация на движението за процесния участък е, че съгласно придружителното писмо на Столична община, че същият е актуален, считано от месец юни, 2016г. до 29.09.2021г., т.е. и към процесната дата 19.07.2019г. От същия е видно, че не са налице знаци, които да отменят общо позволената в рамките на населените места скорост от максимум 50 км/час. Поради това, посоченият пример с [улица] е неотносим за случая, именно защото е доказано, че на мястото на установяване на настоящото нарушение не е предвидено изключението чрез позволяване на по-висока допустима максимална скорост.

Не представлява нарушение липсата на декларация. В случай, че собственикът на автомобила твърди, че по време на установяване на нарушението друго лице е управлявало МПС-то, то същото може да заяви това и в свободна форма, което да бъде проверено от контролните органи. Лицето не се е възползвало от такава възможност по време на административно-наказателното производство, като не твърди подобни обстоятелства и в съдебното такова. Поради това, следва да се приеме за доказан фактът, че именно Г. е управлявал автомобила на посочения ден, част и място.

Не става ясно какво има предвид касаторът с твърдението си относно давността, но съдът намира следното: Не е изтекла предвидената в закона абсолютна давност. Препращащата норма на чл. 11 ЗАНН предвижда, че по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита се прилагат разпоредбите на общата част на НК, доколкото в този закон не се предвижда друго. Безспорно давността, изключваща наказателното преследване, е обстоятелство, изключващо отговорността, доколкото я погасява. Изричните разпоредби на ЗАНН по въпросите за давността не уреждат абсолютната давност като максимално възможна продължителност на административнонаказателното производство - нормата на чл. 34 регламентира сроковете за започване на административнонаказателното производство, съответно за издаване на НП след съставянето на АУАН, а нормата на чл. 82 - давността за изпълнение на наложеното административно наказание с влязъл в сила и подлежащ на изпълнение акт. Следователно, в ЗАНН е налице непълнота, която се преодолява чрез субсидиарното прилагане на разпоредбите на общата част на НК на основание препращащата норма на чл. 11 ЗАНН (в този смисъл и Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2014 г., ОСНК и ОСС на Втора колегия на Върховния административен съд). Съгласно чл. 80, ал. 1, т. 5 НК във вр. чл. 11 ЗАНН административнонаказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на три години. Предвид чл. 81, ал. 2 НК вр. чл. 11 ЗАНН, давността се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето за

преследване спрямо лицето, срещу което е насочено преследването, но съгласно чл. 81, ал. 3 НК. Независимо от спирането или прекъсването на давността, наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в чл. 80 НК. Наличието на специалната норма на чл. 34 ЗАНН, уреждаща случаите, в които административнонаказателното производство не би следвало да се образува, а образуваното такова да се прекрати, не изключва прилагането в общия случай на срока на абсолютната давност по чл. 81, ал. 3 НК. Предвид изложеното, абсолютният давностен срок за погасяване на административнонаказателната отговорност е 4 1/2 години, по арг. от чл. 80, ал. 1, т. 5 вр. с ал. 3 НК). В процесния случай, предвид датата на извършване на нарушението – 19.07.2019г., същият не е изтекъл.

По изложените съображения, съдът намира жалбата за неоснователна, а решението на СРС за правилно и съответно на закона.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал.1, предл.1 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение, постановено по АНХД № 4505/2021г. по описа на СРС, с което е потвърден Електронен фиш серия К, №2891831, издаден от СДВР, с който на лицето е наложено административно наказание глоба в размер на 600 лева, на основание чл. 189, ал.4 във връзка с чл. 182, ал.1, т. 5 от ЗДВП за нарушение на чл. 21, ал.1 от ЗДВП.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: